

Per quin model de zona agrícola apostem? Parc agrari

En els darrers 50 anys, aproximadament, a causa dels intensos processos d'urbanització, la tradicional i clara divisió entre el sòl urbà i el rural ha perdut el sentit, donant lloc a paisatges fragmentats i zones de transició entre el poble i el camp amb una barreja heterogènia d'usos del sòl, incloent l'agrícola i l'industrial. L'agricultura periurbana (AP) és el resultat típic de les esmentades transformacions. Convé remarcar que el concepte no està relacionat amb un tipus de conreu ni d'estructura de les explotacions, sinó que és determinat per la incidència de l'entorn. Les explotacions de conreus són capaces de resistir el canvi d'ús, però com succeeix arreu, i especialment en les àrees periurbanes, la propietat del sòl de moltes finques és a mans de no-professionals de l'agricultura. També cal afegir a aquests, els pagesos sense continuïtat generacional i aquells que no assoleixen el grau suficient de rendibilitat en les seves explotacions.

La inseguretat del manteniment del sòl com agrícola actua com un fre de les inversions, fet que afavoreix l'endarreriment tecnològic de les explotacions que no afronten el repte i, per tant, la progressiva pèrdua de competitivitat. Tot això fa que les zones agrícoles de l'AP no siguin homogènies en el seu desenvolupament, i afavoreix que en els plans generals d'ordenació moltes d'aquestes zones puguin ser considerades urbanitzables encara que s'hi trobin explotacions viables i fins i tot punteres.

Com s'afirma en "Agricultura periurbana, una eina de qualitat en la gestió del territori" (Diputació Barcelona nº135), el futur dels espais agraris periurbans no és un problema econòmic, és un problema d'actitud vers aquests espais. No n'hi ha prou de parlar d'hectàrees de sòl en un espai agrari d'un municipi, cal que aquest espai presenti una superfície global suficientment gran per tenir una massa crítica per poder gestionar-la adequadament i que pugui estar equipat. És a dir, com qualsevol espai dedicat a la indústria o els serveis. Si no parlem de polígon industrial o polígon de serveis, sinó que els elevem a la categoria de parc tecnològic, parc de negocis, parc científic, parc de recerca, etc., perquè un espai agrari periurbà no ha de tenir dret a ser valorat pel que és i esdevenir una aposta de futur? **Per què no dir-ne, Parc Agrari de VdM?** La fórmula és clara: el futur passa perquè des de l'Ajuntament es tingui la visió global de l'espai agrari periurbà com a agroecosistema, en què es tingui cura de la qualitat de l'aigua, de la vigilància dels camps, de la millora de la xarxa de camins, de la neteja de l'entorn i que, a més de tenir un valor cultural i una funció ambiental, sigui també un recurs agronòmic i comercial.